

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 51

ΠΕΡΣΕΥΣ Ὁ ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ἐνύκτωσεν, τὰ τέρατα ἦσαν πλέον μακράν· δὲν διεκρίνοντο παρὰ ὡς δύο μαῦρα στίγματα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μόλις ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἐξηφανίσθησαν καὶ αὐτά.

Σῶος καὶ ἀβλαβής ὁ Περσεύς ἐπανεῖλθεν εἰς τὸν κήπον τῶν Ἑσπερίδων καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Εἰς τὴν Ἑρῆμον.

Ὁ Περσεύς, πετῶν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης, διηυθύνθη πρὸς τὰ βορειοανατολικά. Καὶ ἀφοῦ διήνυσεν χιλιάδας λευγῶν, ἔφθασεν εἰς τὰς φλογεράς καὶ κινουμένας ἄμμους τῆς λυβικῆς Ἑρῆμου. Ὅλην αὐτὴν τὴν Ἑρῆμον τὴν διέσχισεν. Ἀλλοῦ ἦτο μόνον ἄμμος καὶ ἀλλοῦ βράχοι καὶ πέτραι. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, σταγόνες αἵματος ἐπιπτον εἰς τὴν γῆν καὶ μετεβάλλοντο ἀμέσως εἰς ἐχίδνας καὶ ἄλλους ὄφεις φαρμακερούς. Δι' αὐτὸ ὑπάρχουν τόσον ἄφθονοι, καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς τὴν Ἑρῆμον.

Προχωρῶν ὁλονέν καὶ τρεφόμενος μετὰ ἀνεξάντλητον μῆλον ποῦ τῷ εἶχον χάριση αἱ Νύμφαι, ἔφθασε μέχρι τοῦ λόφου, ὅπου διαμένουν οἱ περίφημοι Νάνοι, οἱ ὅποιοι ἐπολέμησαν μίαν φορὰν μετὰ τοὺς Πελαργούς.

Ἐκεῖ ὁμως ἡγέρθη ἰσχυρὸς ἄνεμος καὶ τὸν ἔσπρωξε πάλιν πρὸς Νότον, πρὸς τὴν αὐχμηρὰν Ἑρῆμον. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡγωνίσθη ἐναντίον τοῦ ἄλλ' εἰς μάτην. Καὶ μὲ ὅλα τὰ περσιῶτά του σανδάλια, ὑπέκλυεν εἰς τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν ὅπου ἠθέλει.

Τότε ἡ ἄμμος ἤρχισε νὰ περιδινῆται, νὰ στροβιλίζεται, νὰ ὑψώνεται εἰς πυκνὰ νέφη σκοτίζοντα τὸν ἥλιον. Αἱ δινὰ αὐταὶ ἐμαστιγῶναν σκληρῶς τὸν Περσεά, ὁ ὁποῖος ἔφευγε

τρέχων καὶ φοβούμενος μὴν πνιγῇ ἀπὸ τὴν φλογεράν κόνιν, ἡ ὁποία τὸν περιέβαλλε πανταχόθεν.

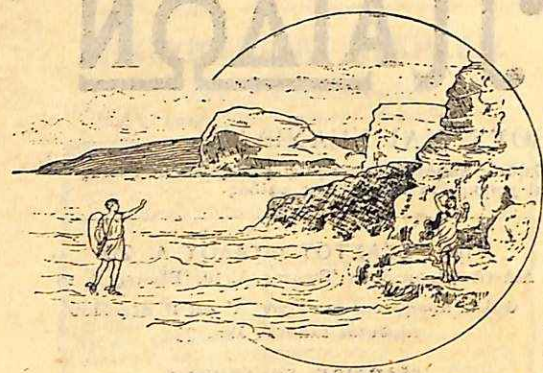
Ἐπιτέλους ἐπανεῦρε γαλήνην καὶ αἰθρίον οὐρανόν. Τότε ἠθέλησε νὰ διευθυνθῇ πρὸς βορρᾶν. Ἀλλ' εἰς καθὲς τοῦ ἀπόπειραν νέοι κονιορτοστρόβιλοι ἡγείροντο καὶ τὸν ἔσπρωχναν πρὸς τὸν Νότον καὶ πρὸς τὴν Ἑρῆμον.

Ἐπτα ἑλοκλήρους ἡμέρας ἡγωνίσθη οὕτω κατὰ τῆς μάστιγος καὶ ἦτο σχεδὸν ἡμιθανὴς ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν. Συχνὰ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει μίαν ὠραίαν λίμνην, σπινθηροβολοῦσαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ἀλλ' ὅταν ἐπλησίαζεν, ἔβλεπεν ὅτι εἶχεν ἀπατηθῇ ὑπὸ ἀντικατοπτρισμοῦ καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔλαμπεν ἡ λίμνη δὲν ἦτο παρὰ ἄμμος φλογερά.

Ἄν δὲν ἦτο ἀπὸ τὴν γενεὰν τῶν Ἀ-

σεύς ἡνυχάριστεσε κατόπιν τὰς Νύμφας, αἱ ὁποῖαι τῷ εἶχον δεῖξῃ τὸν δρόμον. «Λάβε αὐτὸ τὸ μῆλον, τῷ εἶπον ἐκεῖναι· μία μόνη δαγκαματιά, θάρκη διὰ νὰ κατευναίῃ τὴν πείναν σου ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας». Καὶ πάλιν τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνῃ μαζί των ὀλίγον καιρόν, ἀλλ' ὁ Περσεύς ἐβιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατέβη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅμοιος μετὰ λάρων γοργόπτερον.

θανάτων, ἀφεύκτως ὁ Περσεύς θὰ ἐχά-
νετο εἰς τὴν Ἑρμῆον· τὸν ἐσωσεν ὁμῶς
ἡ θεία του καταγῶγῃ.

Μίαν ἡμέραν ἐπεκαλέσθη τὴν Ἀθη-
νᾶν λέγων: «Ἐὰν μὲ ἀκούης, εὐγενῆς
καὶ σοφῇ θεᾷ, θὰ μὲ ἀρίστης νάποθάνω
ἐδῶ ἀπὸ τὴν διψᾶν; Σοῦ φέρω τὴν κε-
φαλὴν τῆς Γοργόνης, καθὼς μὲ διέταξες
κ' ἐως ἐδῶ ἐπροστάτευσες τὸ ταξεῖδ' μου·
τώρα θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς;»

Μόλις προσηγγίη, ἐγείνεν ἄκρα νη-
νεμία· κ' ἐξα-
φνα ἤκουσε τὸν
κρότον ρέοντος
ὕδατος καὶ εἰς
ὀλίγων βημά-
των ἀπόστασιν
εἶδε μίαν, ὅσιν
καταπαρσίην
ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ἀμμῶν καὶ οὐκ
ἀζομένην ἀπὸ
μεγάλα φοινι-
κεύδρα.

Περιχαρὴς ὁ
Περσεύς ἔτρε-
ξεν εἰς τὴν πε-
γνὴν, ἤπιε δρο-
σερὸν νερόν, ἔ-
φαγε φοινικας
κ' ἐκοιμήθη ἐπὶ
τῆς χλόης. Ἐ-
πειτα, ἄκμαος
κ' εὐδιάθετος, ἐ-
ξεκίνησε μὲ νέ-
ας δυνάμεις,
ἀλλ' ὅχι πλέον

πρὸς Βορρᾶν. «Βεβαίως ἡ Ἀθηνᾶ—ἐσυλ-
λογίσθη, — δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ
τώρα εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ τί μὲ
μέλει, ἂν πρόκειται νὰ ἐκτελέσω καὶ
νέον ἄθλον πρὶν ἐπανίδω τὰς ἡλιόλου-
στους ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ ἀλυσόδετος Βασιλόπαις.

Ὁ Περσεύς διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς
Ἀνατολὰς, δι' ὁδοῦ κατεσπαρμένης ἀπὸ
δροσερᾶς ὁάσεις, πηγᾶς, φοινίκας καὶ
πρασινάδας. Τέλος εἶδεν ἐνώπιόν του
ἐγειρόμενον ὑψηλὸν ὄρος, ροδόχροον ὑπὸ
τὰς ἀκτῖνας τοῦ θύοντος ἡλίου. Ὑψω-

θεῖς εἰς τὸν ἄερα ὡς ἀετός, διότι εἶχεν
ἀνακτῆσαι τὰς δυνάμεις του, ἐπέταξεν
ὅλην τὴν νύκτα ἄνωθεν τοῦ ὄρους καὶ τὴν
αὐγὴν εἶδεν ἐκτεινομένην ὑπὸ τοὺς πό-
δας του τὴν πολυάνθρωπον Αἰγυπτὸν
καὶ τὸν σπινθηρίζοντα ποταμὸν Νεῖλον.

Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ Αἰγύπτιοι κατελή-
φθησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ, ἀφῆκαν τὰς ἐρ-
γασίας τῶν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν λα-
τρεύσουν ὡς Θεόν. Ἀλλ' ὁ Περσεύς
τοῖς εἶπε: «Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν Θεῶν ἀλλ'
ἀπλῶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων. Εἰς
τὴν ἔρημον ἐφόνευσά τὴν Γοργόνα καὶ
φέρω τὴν κεφαλὴν τῆς. Δώσατέ μου ὁ-
λίγην τροφὴν διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ ἐξα-
κελευσθῶ τὸ ταξεῖδ' μου καὶ νὰ ἐπι-
στρέψω ἐκεῖ ὅπου μὲ περιμένουν».

Τῷ ἐδῶσαν φαγητὰ, καρπούς καὶ οἶ-
νον ἀλλ' ὅτε δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸν ἀρίσουν νὰ
φύγῃ. Τότε ὁ Περσεύς ἐκαλύφθη μὲ τὸ
σκοτεινὸν κράνος κ' ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς
ὀφθαλμούς των.

Οὕτως ἐξη-
κολούθησε τὴν
πηγὴν του, πάν-
τοτε πρὸς Ἀ-
νατολὰς, κατὰ
μῆκος τῆς Ἑ-
ρυθρᾶς Θαλάσ-
σης μέχρι τῆς
ἀκτῆς τῆς Πα-
λαιστίνης ὅπου
κατῶκουν οἱ Αἰ-
θίοπες. Ἐπε-
τοῦσεν ὅλον ἐν
ἄνωθεν λόφων καὶ κοιλάδων· ἀλλ' αἱ μὲν
κοιλιάδες ἦσαν πλημμυρισμέναι ἀπὸ νερά,
οἱ δὲ λόφοι, μαῦροι καὶ ἀδενδρῶν, ἐφαί-
νοντο κατεστραμμένοι διὰ πυρός. Τὸ ἔ-
δαφος ἀνυψοῦτο ὡς διὰ τῆς ἐπενεργείας
ἑσωτερικῆς δυνάμεως καὶ ἦτο τοῦτο
δεῖγμα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ Ποσειδῶ-
νος.

Ὁ Περσεύς δὲν ἐτόλμησε νὰ προχω-
ρήσῃ εἰς τὴν ξηρὰν. Ἠρκεῖτο νὰ πετᾷ
κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς, ἄνωθεν τῆς ὁχ-
λάσσης, ὑπὸ οὐρανὸν σκιαζόμενον ἡμέ-
ραν καὶ νύκτα ἀπὸ καπνῶν καὶ καταυγα-
ζόμενον ἀπὸ λάμψεις πυρκαϊᾶς.

Τὴν αὐγὴν, κυττάζων πρὸς τὸ μέρος
τῆς βραχέως παραλίας, διέκρινεν ἐκεῖ
κάπου, κάτωθεν πελωρίου μαύρου βρά-
χου, λουομένου εἰς τὴν θάλασ-
σαν, μίαν μορφήν λευκὴν.

«Θὰ εἶνε τὸ ἀγαλμα κανενὸς
θαλασσίου Θεοῦ, ἐσυλλογίσθη·
ὡς πλησιάζω νὰ ἰδῶ τί Θεοῦς
λατρεύουν οἱ βάρβαροι αὐτοί».

Πλησιάζας ὁμῶς εἶδεν ὅτι ἀν-
τιἀγάλματος, ἦτο μία κόρη, τῆς
ὁποίας διέκρινε τὰ μαλλιά κυ-
ματίζοντα εἰς τὸν ἀνεμῶν. Ὅταν
ἐπλησίασε περισσότερο, τὴν εἶδε
φρίσσουσαν καθὲς φορὰν ποῦ τὴν
ἐσκέπαζαν τὰ κύματα μὲ τοὺς ψυ-

χρούς λευκοὺς τῶν ἁφρῶν. Οἱ βραχίονες
τῆς ἦσαν δεμένοι ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς
μὲ ἀλύσεις χαλκίνας, προσηλωμένας εἰς
τὸν βράχον. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπιπτεν ἐπὶ
τοῦ στήθους τῆς, βεβαρυμένη ἀπὸ τὴν
ἀσπνίαν, τὴν κούρασιν καὶ τὴν θλίψιν. Ἀ-
πὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσέχωνε τὰ μάτια
κ' ἐστέναζε κρᾶζουσα τὴν μητέρα τῆς,
χωρὶς νὰντιλαμβάνεται τὴν παρουσίαν
τοῦ Περσεῦς, διότι ὁ ἦρως ἐφορούσε
τὸ μαγικὸν του κράνος.

Πλήρης αἵκτου καὶ ἀγανακτήσεως, ὁ
Περσεύς ἐπλησίασεν ἀκόμη διὰ νὰ ἰδῇ
καλλίτερα τὴν νεάνίδα. Τὸ πρόσωπόν
τῆς ἦτο πλέον μελαγχρινὸν ἀπὸ τὸ ἰδι-
κόν του, ἐσχέδον μελαψόν, καὶ τὰ μαλ-
λιά τῆς ὀλόμαυρα ἔκλιναν πρὸς τὸ κυ-
νοῦν ὡς τὰ πτερὰ τοῦ κόρακος. «Ποτέ,
εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Περσεύς, εἰς καμμίαν
ἀπὸ τὰς νῆσους μας, δὲν εἶδα παρθένον
τόσον ὠραίαν. Βεβαίως θὰ εἶνε κόρη κα-
νενὸς βασιλέως.

Οὕτω λοιπὸν με-
ταχειρίζονται οἱ
βάρβαροι τὰς
βασιλοπούλας
των; Καὶ εἶνε
τόσον ὠραία, ὥ-
στε δὲν πιστεύω
νὰ ἐπράξῃ κα-
νὲν σφάλμα. Ἀς
τῆς ἐμιλήσω».

Κ' ἀραιρέσας
τὸ κράνος, πα-
ρουσίασθη ἐξα-
φνα ἐνώπιον τῆς ἀλυσόδετου.

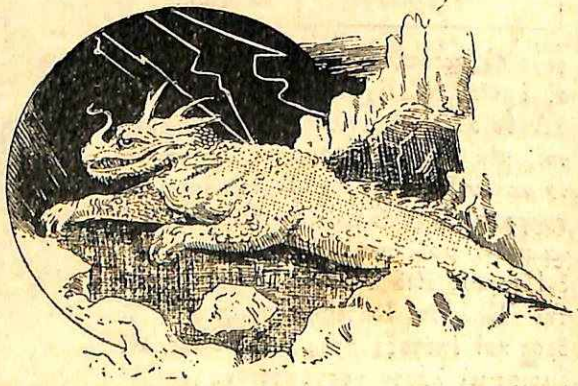
Ἐκείνη ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ
προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν εἰς
τὰ μαλλιά τῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἐλευθε-
ρας τὰς χεῖρας. Ἀλλ' ὁ Περσεύς τὴν
καθησύχασε:

— Μὴ φοβῆσαι, ὠραία βασιλοπούλα,
τῆς εἶπε, κ' ἐγὼ θὰ σ' ἐλευθερώσω.

Προσεπάθησε νὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις
ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἐν τῷ μεταξύ
ἡ κόρη ἐφώνησε:

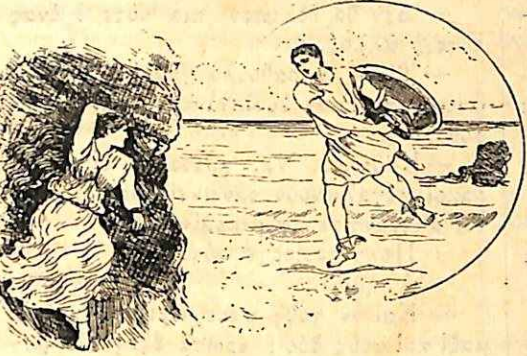
— Μὴ! μὴ μ' ἐγγίξῃς! εἶμαι ἀφιε-
ρωμένη εἰς τοὺς Θεοὺς τῆς θαλάσσης·
ὅα σὲ θανατώσουν ἂν τολμήσῃς νὰ μ'
ἐλευθερώσῃς.

— Ἀς ἔλθουν λοιπὸν! εἶπεν ὁ
Περσεύς καὶ σύρας τὸ ἀδαμάντινον ξί-

φος του, ἐκοψε τὰς χαλκίνας ἀλύσεις ὡς
νὰ ἦσαν σχοινία καννάβινα.

— Τώρα πλέον, εἶπεν, ἀνήκεις εἰς
ἐμὲ καὶ ὄχι εἰς τοὺς Θεοὺς τῆς θαλάσσης.
Εἰπέ μου ὁμῶς, βασιλοπούλα, ποία εἶ-

σαι καὶ πῶς εὐρίσκεισαι εἰς αὐτὴν τὴν
κατάστασιν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀνδρομέδας

Κλαίουσα ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη:

«Εἶμαι κόρη τοῦ Κηφείως, βασιλέως

τῆς Ἰόπης. Ἡ
μητέρα μου εἶνε ἡ
ἐξακουστὴ Κασ-
σιόπεια μὲ τὴν
θαύμαστήν κόμην
καὶ ἐγὼ ἐνομάζο-
μαι Ἀνδρομέδα.

«Ἐὰν μὲ βλέ-
πῃς ἐδῶ, εἰς τὸ
ἐλθὼς τῶν ὁχ-
λασίων περάτων,
προσφέρουσα θυ-
σία διὰ νὰ ἐξα-
γνίσω τὸ ἀμάρ-
τημα τῆς μητρός
μου. Διότι μίαν
ἡμέραν ἐκαυχῆθη
διὰ τὴν ὠραιό-
τητά μου, λέγου-
σα ὅτι εἶμαι ὡ-
ραιότερα καὶ ἀπὸ
τὴν Ἀτεργάτιδα,
τὴν βασιλίσσαν
τῆς θαλάσσης.
Αὕτῃ, ἀπὸ τὸν θυ-
μόν τῆς, ἐπλημ-
μύρισά τὴν χῶ-
ραν, ὁ δὲ ἀδελφός τῆς, ὁ βασιλεὺς τοῦ
Πυρός, ἔστειλε σεισμῶς, οἱ ὅποιοι τὴν
κατέστρεψαν ὅλην. Καὶ ὅταν αἱ πλῆμ-
μυραι ἐπαυσαν, ἐν ὀρείῳ, τέρας, ἐξῆλ-
θεν ἀπὸ τὴν ἰλὺν καὶ ἤρχισε νὰ καταβρο-
χθίλῃ κάθε ζωντανὸν πλάσμα. Τώρα
πρόκειται νὰ καταβροχθίσῃ ἐμὲ, μολονότι
εἶμαι ἄθωα καὶ ποτέ μου δὲν ἐβλαψά
οὔτε ἄνθρωπον οὔτε ζῶον. Ἀκόμη καὶ τὰ
ψαράκια ποῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀκτὴν, τὰ
ξαναρρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ἡμεῖς
ἐδῶ ποτὲ δὲν τρώγομεν ψάρια, φοβούμε-

νοὶ τὴν Ἀτεργάτιδα, τὴν βασιλίσσαν
των. Καὶ ὁμῶς οἱ ἱερεῖς λέγουσι ὅτι
χρειάζεται τὸ αἷμά μου διὰ νὰ ἐξαγνι-
σθῇ ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν διέ-
πραξα.

Ὁ Περσεύς ἤρχισε νὰ γελά.
— Θαλάσσιον τέρας! εἶπε. Ἀλλ'
ἐγὼ εἶδα πολὺ χειρότερα ἀπ' αὐτό.
Καὶ διὰ νὰ σὲ σώσω, θάντιμετώπιζα
καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀθανάτους.

Βλέπουσα τὸν ἦρῶα μὲ τὸ ξίφος
εἰς τὴν χεῖρα, πόσον ὑπερήφανον καὶ
γενναῖον, ἡ Ἀνδρομέδα ἤρχισε νὰ ἐλ-
πίξῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν προσεπάθησε
νὰ τὸν ἀποτρέψῃ.

— Διὰ τί νὰ ριψοκινδυνεύσῃς καὶ ἱ-
σως νὰποθάνῃς, τῷ εἶπεν. Ἀν ἀπο-
θάνω ἐγὼ, σὸς ὀλόκληρον λαὸν καὶ
ἐθνατός μου εἶνε χηρῆσιμος καὶ ὠραίος,
ἀλλὰ σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ὁ καλλίτερος
ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δὲν πρέπει
νὰποθάνῃς πρὸς χάριν μου. Πήγαινε ὁ-
που σὲ καλεῖ ἡ μοῖρά σου καὶ ἄριστ' ἐμὲ
νάκολούθῃς τὴν ἰδικήν μου.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Περσεύς. Οἱ
Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, οἱ προστάται μου,
ἀγαποῦν τοὺς ἡ-
ρώας καὶ τοὺς
βοηθοῦν εἰς τοὺς
εὐγενεῖς τῶν ἁ-
λῶν. Ὁδηγῶ-
ναις ἀπὸ αὐτοῦς,
ἐφόνευσά τὴν ὠ-
ραίαν καὶ φοβεράν
Γοργόνα καὶ ὑπὸ
τὴν αἰγίδα των
ὅα φονεύσω ἐπὶ-
σης αὐτὸ τὸ τέ-
ρας. Ἡ κεφαλὴ
τῆς Μεδούσης θὰ
μοῦ χρησιμεύσῃ,
ἀλλὰ νὰ κλείσῃς
τὰ μάτια σου ὅ-
ταν θὰ σὲ ἀρτίω,
διὰ νὰ μὴν ἀπο-
λιθωθῇς.

Ἡ δυστυχὴς
βασιλόπαις δὲν ἤ-
ξευρε πλέον τί
νάπαντήσῃ. Ἐ-
ξαφνα ἤγειρε τοὺς
ὀφθαλμούς κ' ἐ-
δεῖξε διὰ τοῦ δα-
κτύλου τὴν θάλασσαν, φωνάζουσα:

— Νά το! ἔρχεται! μὲ τὴν ἀνατο-
λήν τοῦ ἡλίου, καθὼς μοῦ ἔχουν προ-
ειπῇ. Καὶ τώρα πρέπει νὰποθάνω. Φύγε!
Δὲν εἶνε φοβερόν νὰ ἰδῇς τὸ θη-
ρίον νὰ μὲ κατασπαράξῃ;

Καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποθήσῃ, διὰ
νὰ παραδοθῇ μόνη εἰς τὸ τέρας.

Ἀλλ' ὁ Περσεύς μὲ σταθερότητα τῆς
εἶπε:

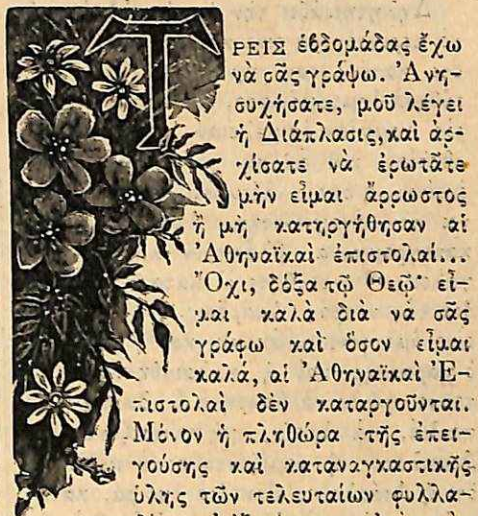
(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μετάφρ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Ἀγαπήτοί μου,

ΤΡΕΙΣ ἐβδομάδας ἔχω
νὰ σᾶς γράψω. Ἀνη-
συχήσατε, μοῦ λέγει
ἡ Διάπλασις, καὶ ἀρ-
χίσατε νὰ ἐρωτᾶτε
μὴν εἶμαι ἀρρωστος
ἢ μὴ κατηργήθησαν αἱ
Ἀθηναϊκαὶ ἐπιστολαί...
Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ· εἶ-
μαι καλὰ διὰ νὰ σᾶς
γράψω καὶ ὅσον εἶμαι
καλὰ, αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐ-
πιστολαὶ δὲν καταργοῦνται.

Μένον ἡ πληθώρα τῆς ἐπει-
γούσης καὶ καταναγκαστικῆς
ὕλης τῶν τελευταίων φυλλα-
δίων μ' ἐξετόπισεν αὐτὰς τὰς
τρεῖς ἐβδομάδας. Ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἔα-
ναρχίζω διὰ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ σᾶς
γράψω καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, τακτικά
ὅπως πάντοτε. Εἰσθε, τώρα εὐχαριστη-
μένοι;.. Κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι ναι.

Σεῖς τί κάμνετε; πῶς περνᾶτε;
Βλέπω ὅτι τώρα ἀνανεώνετε ὀλοπρό-
θυμα τὴν συνδρομήν σας, διὰ νὰ ἐξακο-
λουθήσῃ καὶ τὸ ἐρχόμενον ἡ φιλία σας
μὲ τὴν Διάπλασιν—καὶ ἡ ἰδική μας.
Εἶνε ἡ ἐποχὴ. Καὶ τὸ πρῶτοντον καθή-
κον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ—κάθε χρό-
νον σᾶς τὸ λέγει ἡ Διάπλασις, —εἶνε ἡ
ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.
Ναι, ἀλλὰ ἐσπαθώνετε καὶ λιγάνι;
Δι' αὐτὸ δὲν ἔχω ἀκόμη πληροφορίας
καὶ ὅα ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, ὅτι συλ-
λογίσεσθε καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον, τὸ
ὁποῖον δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σπουδαῖον.
Συλλογισθῆτε. Τὸ καλὸν ποῦ λαμβάνει
κανεὶς δὲν χρεωστεῖ τῶν ὀντι νὰ τὸ μετα-
δίδῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους; Σεῖς γνωρίζε-
τε τὴν Διάπλασιν καὶ εἰσθε μαζί της
εὐτυχεῖς. Δὲν πρέπει νὰ τὴν γνωρίσετε
καὶ εἰς ἄλλους δὲ νὰ τοὺς κάμνετε εὐ-
τυχεῖς καὶ αὐτοὺς;

Κυττάξτε πόσα παιδιὰ καὶ κορίτσια
γύρω σας ἀγνοοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρ-
ξιν τοῦ περιοδικοῦ μας, τοῦ μόνου τοῦ
ὁποῖον εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν ἡλικίαν
των. Δὲν εὐχεσθὲ νὰ γνωρίσουν τὴν Διά-
πλασιν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἡ δὲν δια-
βάθουν τίποτε ἐκτὸς τῶν βιβλίων τοῦ σχο-
λείου, ἢ παίρνουν ἐφημερίδας καὶ περιο-
δικὰ ποῦ εἶνε διὰ μεγάλους. Μανθάνουν
κ' ἔτσι, ἀλλὰ δὲν παιδαγωγοῦνται. Διὰ-
σκεδάσουν ἴσως κ' ἔτσι, ἀλλὰ δὲν ὠφε-
λοῦνται. Ἀπεναντίας μάλιστα βλά-
πτουνται. Καὶ βλάπτονται πολὺ. Δι-
ότι δὲν ὑπάρχει χειρότερον πᾶρμα δι'
ἓνα παιδί, παρὰ νὰ διαβύλῃ διασκεδα-
στικά βιβλία καὶ περιοδικὰ ποῦ δὲν εἶνε

διά την ηλικίαν του. Αὐτά, καὶ ὥραϊα ὅταν εἶνε, ἔχουν σχεδὸν πάντοτε μέσα τῶν καὶ κάτι, μίαν οὐσίαν ἃς εἰπώμεν, ἢ ὁποῖα διὰ τὴν τρυφεράν ηλικίαν εἶνε δηλητηριώδης.

Δηλητηριάζει τὴν ψυχὴν. Ἀφίνω ὅτι τὰ περισσότερα εἶνε καὶ ἄσχημα. Ἀφίνω ὅτι κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα κάποια εὐθηνὰ δημοσιεύματα, συντασσόμενα χωρὶς καμμίαν ἐπιμέλειαν, χωρὶς καλαισθησίαν καὶ ἀκόμη χωρὶς τὴν ἐξαρσιν ἐκείνην, ἢ ὁποῖα ἐξευγενίζει καὶ ἀνυψώνει τὸν ἀναγνώστην. Αὐτά, κοινὰ καὶ κακογραμμένα, βλάπτουν καὶ τοὺς μεγάλους. Φαντασθῆτε τί καταστροφὴ εἶνε διὰ τὰς νεαράς ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων εἶνε ἀμύφωτος ἀκόμη καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ καλαισθησία! Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρῆτε ὡς δυστυχὴ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, μὴ γνωρίζοντα τὴν Διάπλασιν ἢ νομίζοντα κατὰ πρόληψιν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ μωρά, καταφεύγουν εἰς τὰ ὀλέθρια αὐτὰ διὰ τὸν νοῦν τῶν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀναγνώστων. Δὲν τὰ εὐεργετεῖτε λοιπὸν κυριολεκτικῶς, ὅταν τοῖς γνωρίζετε καὶ τοῖς συνιστᾶτε τὴν Διάπλασιν; Τὸ ξεσπᾶθμά σας εἶνε οὕτω μία μεγάλη εὐεργεσία.

Ὅλοι ὅσοι διεκρίθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὴν πολιτικὴν, παντοῦ, ὑπῆρξαν συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῆς ἐπέραςαν πρὶν νὰ βγοῦν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ διαπρέψουν. Καὶ πρὶν καταταχθῶν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀριστοκρατίαν τῶν μεγάλων, ἢ Διάπλασις τοὺς εἶχεν ἤδη κατατάξῃ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς νεολαίας. Διότι ἡ ἀριστοκρατία τῆς πανελληνίου νεολαίας, τριανταετία τώρα χρόνια, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως. Μὴ λησμονῆτε αὐτὰς τὰς ἀληθείας καὶ ξεσπαθώνετε δραστηρίως, ὅσον εἰμπορῆτε, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι κάμνετε τὸ μεγαλύτερον καλὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον σας καὶ εἰς τὸν τόπον. Διότι συμφέρον τοῦ τόπου εἶνε νὰ ἔχη ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερους καλοὺς πολίτας, καὶ καλοὶ πολῖται ἀποδίδονται πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Οἱ ἄνθρωποι διαιροῦνται εἰς δρῶντας, εἰς ἀντιδρῶντας καὶ εἰς ἀδιαφόρους.

Τὸ κλινιέντο... βεβαίως θὰ τὸ πιάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ πονεῖ γιὰ νὰ ξεφωνίξῃ ἔτσι

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΔΙΟΠΤΡΩΛΗΣ ΤΟΥ ΜΙΤΤΕΜΒΟΥΡΓΟΥ (Ἱστορικὸν διήγημα)

Δύο ἀγοράκια, τὸ ἓνα δέκα ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο δώδεκα, μὲ φυσιογνωμίαν ἔξυπνην, συμπαθητικὴν καὶ τὰ δύο, κάθοντο ἐφ' ἑνὸς ἐπὶ τὸ παγκάρι ἐνὸς διοπτρωλείου. Εἶνε μόνον καὶ φαίνεται ὅτι τᾶρσαν νὰ φυλάττουν τὸ μαγαζί, στολισμένον μὲ παντοῦς εἶδους καὶ πάσης τιμῆς ματογυάλια.

— Ὅχι, ὅχι, Ἰακώβε, λέγει τὸ μικρότερον, ἔξερεις καλὰ ὅτι ὁ μπαμπᾶς μᾶς παρεκάλεσε νὰ μὴν ἐγγίξωμε τίποτα.

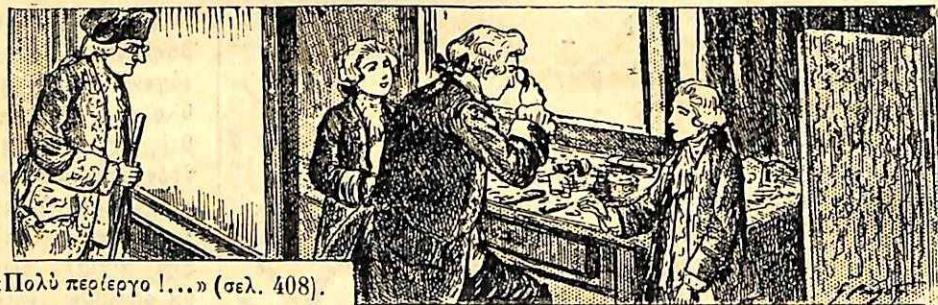
— Τὸ ξέρω, Σιμωνάκη μου, κ' ἡσύχασε! θὰ παίξω μόνον λίγον μὲ αὐτὰ τὰ δύο γυαλιὰ, χωρὶς νὰ κάθουν τίποτα.

— Μ' ἂν τὰ σπάσης;

— Ὅχι, σὺ λέγω!

— Ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶνε πολὺ πλούσιος καὶ ἡ παραμικρὰ ζημίᾳ θὰ τοῦ ἐστὶν χίρις πολὺ.

— Αὐτὸ ποῦ λέγεις εἶνε σωστό, μὰ

«Πολὺ περίεργο!...» (σελ. 408).

σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ μὴ φοβᾶσαι, τουλάχιστον γι' αὐτὴ τὴν φορὰ. Εἰμαι συνειδησμένος νὰ πιάνω γυαλιὰ καὶ τὰ πρόσχω περισσότερο ἀφ' ἧς τι νομίζεις.

— Τὸ ξέρω, καμμιὰ φορὰ ὅμως φαίνεσαι ἀδέξιος ἢ ἀφρημένος.

— Ἐγώ;

— Ναί... πρὸ ὀλίγου ἀνακάτεψες τὰ γυαλιὰ δύο ζευγαριῶν, ποῦ μᾶς ἔφεραν γιὰ νὰ τὰ διορθώσωμε.

— Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὰ ξεχωρίσωμε.

— Ἐξέρεις ἔτι τὸ ἓνα ζευγάρι εἶνε τοῦ γέροντος καθηγητοῦ;

— Ναί, καὶ τὸ ἄλλο ἐνὸς νέου κυρίου.

— Δὲν εἶνε βέβαια ὅμοια καὶ ἂν ἀνακατωθῶν τὰ γυαλιὰ, τί γίνεται;

— Μὰ ἡ διαφορά τῶν φαίνεται ἰδῆς, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ φακοὶ εἶνε βαθυλοῖ, δηλαδή κοίλοι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶνε φουσκωτοί, δηλαδή ἐπίκυρτοι.

— Ἐχεις δίκιο, Ἰακώβε. Εἶνε δύο ζευγάρια γυαλιῶν διαφορετικῶν γιὰ δύο ζευγάρια μάτια, ἐπίσης διαφορετικὰ δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ἀκριβῶς. Οἱ κοῖλοι φακοὶ εἶνε διὰ

τὸν νέον, ὁ ὁποῖος εἶνε μύωψ καὶ οἱ ἐπίκυρτοι ἀνέχουν εἰς τὸν καθηγητὴν, ὁ ὁποῖος εἶνε πρεσβύωψ ὁ ἓνας βλέπει μόνον ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἄλλου ἢ ὅρασις εἶνε γενικῶς ἐξηθρονημένη.

— Κι' ἂν ἀλλάξαμε τοὺς φακοὺς;

— Δὲν θὰ ἔβλεπον πιά οὕτε ὁ ἓνας οὕτε ὁ ἄλλος.

— Ὡστε τὰ βαθυλοῦ γυαλιὰ δὲν κάμνουν τὴν ἴδιαν δουλειὰ ποὺ κάμνουν τὰ φουσκωτά.

— Καθόλου. Νά, κύτταξε: οἱ κοῖλοι φακοὶ μεγάλωνουν τὰντικείμενα, οἱ κυρτοὶ ἀπεναντίας τὰ μικραίνουν.

— Πολὺ περίεργο αὐτό.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ ἂν τοὺς μετεχειρίζετο κανεὶς μαζί καὶ τοὺς δύο; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ὁ μικρὸς Σιμων.

— Ὦ, ἀποκρίνεται ὁ ἀδελφός του. Θὰ ἔκαναν μίαν τρύπα στὸ νερό. Ὁ ἓνας θὰ ἐξουδετέρωνε τὸν ἄλλο καὶ...

— Νομίζεις;

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν μικρὸς Σιμων, τὸν ὁποῖον εἶχε σκανδαλίσαι ἡ ἀπάντησις τοῦ

Ἰακώβου, ἐξηκολούθει νὰ βάζῃ τὸν ἓνα φακὸν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, νὰ τοὺς συμπληρώσῃ, νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ καὶ καθὲς τὸσον νὰ τοὺς διαπερᾷ μὲ τὸ περίεργον βλέμμα του καὶ... νὰ πογοητεύεται. Διότι δὲν ἔβλεπε τίποτα, ἢ μᾶλλον ἔβλεπε τάντικείμενα ἄλλα συγκεχυμένα, ὁσὰ. Ἦτο ἔτοιμος πλέον νὰ ἐμολογήσῃ ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔχει δίκαιον, ὅταν ἔξαφνα φωνάζει: Ἰακώβε! Ἰακώβε!

— Τί εἶνε;

— Κάτι ἀστείωτο, σὲ βεβαίω.

— Μὰ τί;

— Νά, τὸν πετεινὸ τοῦ καμπαριεῦ τὸν βλέπω ἐδῶ κοντὰ, πολὺ μεγάλο καὶ ἀνάποδα!

— Ὅχι δά!

— Κύτταξε!

Καὶ τοῦ βάζει ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τοὺς δύο φακοὺς. τοὺς ὁποῖους ἔκραυσε μὲ τὰ δύο του χέρια εἰς κάποιαν μεταξύ των ἀπόστασιν.

— Δὲν βλέπω ἀπολύτως τίποτα! εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

— Στάσου νὰ βρῶ τὴν ἀπόστασιν ποὺ πρέπει...

Τοὺς ἐπλησίωσε, τοὺς ἀπειμάχυνε —

καὶ ἐπέτυχε. Διότι τώρα καὶ ὁ Ἰακώβος βλέπει τὸν πετεινόν, δηλαδή τὸν ἀνεμοδείκτην τοῦ κωδωνοστασίου, ὅπως τὸν εἶχεν ἰδῇ πρὶν ὁ Σιμων.

— Μπα! ναί! τί περίεργο ποῦ εἶνε!

— Τώρα τί λές;... ἐξουδετερώνει ὁ ἓνας φακὸς τὸν ἄλλον;

— Τί κοντὰ ποῦ φαίνεται! νομίζεις πῶς θὰ τὸν πιάσῃ;

— Καὶ τί μεγάλος!...

— Μπ γιατί ἀνάποδα;

— Ἀκατανόητο!

— Γιά σένα. Σὰν γυρίσῃ ὅμως ὁ μπαμπᾶς, θὰ τοῦ τὸ δεῖξωμε καὶ ὅα τὸν ρωτήσωμε.

— Θα μᾶς μαλώσῃ...

— Γιατί; δὲν ἐσπᾶσαμε, δὲν ἐχαλάσαμε τίποτα... δὲν ἀποδογυρίσαμε τὸν πετεινὸ τοῦ καμπαριεῦ! Νά, ἄμα τὸν κυττάξῃ κανεὶς μὲ τὰ μάτια του, στέκεται πάλι στὰ πόδια του.

Καὶ καθὼς εἶχαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τὰ ὕλινά δύο ζευγῶν, δηλαδή τέσσαρας φακοὺς, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐπῆρε δύο διαφορετικῶς κ' ἐπαίξε μόνον του, διευθύνον αὐτοὺς πρὸς ὅλα τὰ γύρω ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο πάντοτε ἐγγύτερα, πελώρια καὶ ἀντεστραμμένα.

Ἀλλ' ἡ συμπάθειά των καὶ ἡ προτίμησις ἐφέρετο πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἰδῇ πρῶτον, δηλαδή πρὸς τὸν περίφημον πετεινὸν τοῦ κωδωνοστασίου, καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν κιάλάρουν, θαυμάζοντα τὸ μέγεθός του καὶ προσπάντων τὴν ἀνώμαλον στάσιν του.

— Μὰ εἶνε πολὺ ἀστείος αὐτός ὁ πετεινὸς ποῦ ἔχει τὸ καμπαριεῦ στὴν κοιλία του! εἶπεν ὁ Σιμων.

— Καὶ ὅμως δὲν ἔσκασε ἀκόμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος.

— Ποῖος περιμένετε νὰ σκάσῃ; ἤρωτησεν ἔξαφνα μία φωνὴ ἀνδρική.

Ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Σιμων ἐκυττάχθησαν κάπως σαστισμένοι... Ἦτον ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κα-

τάστημά του, ὅχι καὶ τὸσον εὐδιάθετος...

— Ἐ, τοὺς εἶπε δὲν μιᾶ κανεὶς; κάποια τρέλλα θὰ ἐκάματε πάλι.

— Ὅχι, ὅχι! εἶπεν ὁ μικρὸς Σιμων, στὸ μαγαζί ὅλα εἶνε στὴ θέσι τους... τίποτα δὲν ἀναποδογυρίσθη... Δὲ μποροῦμε ὅμως νὰ σοῦ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὰ πράγματα ποῦ εἶνε ἀπέξω.

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ διοπτρωπώλης, γελῶν μὲ τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ τοῦ παραδόξου προοιμίου.

Καὶ ὅπως πρὸ ὀλίγου ὁ Σιμων εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸν Ἰακώβον, εἶπαν τώρα καὶ οἱ δύο εἰς τὸν πατέρα των:

— Κύτταξε!

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τί εἶνε αὐτά;

— Οἱ φακοὶ ἀπὸ δύο ζευγάρια ματογυαλίων ποῦ μοῦ τὰ ἔφεραν νὰ νὰ διορθώσωμε.

— Καὶ τοὺς...

— Τοὺς ἐταίριασαμε ἀλλοιώτικα... καθὼς θὰ ἰδῇς.

Καὶ τοῦ ἔβαλαν ἓνα φακὸν εἰς καθὲς χεῖρ καὶ τοῦ ἔδειξαν πῶς πρέπει νὰ τοὺς τοποθετήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του καὶ νὰ κυττάξῃ.

Ὁ διοπτρωπώλης, τοῦ ὁποῖου εἶχε κινηθῇ ἡ περιέργεια, ἀφίνετο νὰ τὸν κάμνουν ὅπως θέλουν τὰ παιδιὰ.

— Βλέπετε τίποτα; τὸν ἐρωτοῦν.

Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔβλεπε καὶ μεγάλα πράγματα.

— Στάσου... νὰ ἔτσι... Τώρα;

— Ἀ, νά, νά!... φωνάζει ἔξαφνα ὁ διοπτρωπώλης. Μπα διάβλεψε!... βλέπω τὸν κόσμο ἀνάποδα!... μ' αὐτὸ εἶνε ἐκπληκτικόν!

— Ἐτσι καὶ μεῖς ἀπορῆσαμε πρὸ ὀλίγου, λέγει ὁ μικρὸς Σιμων. Τίποτα δὲν βλέπει κανεὶς στὴ θέσι του... ὅλ' ἀνάποδα! Κύτταξε ὅμως πῶς μεγαλώνουν καὶ πῶς πλησιάζουν!...

— Πολὺ περίεργο, πραγματικῶς! ἀπαντᾷ ὁ μπαμπᾶς σκεπτικῶς. Καὶ ποῖος τὸ ἀνεκάλυψε αὐτό; σέξ, παιδιὰ μου;

— Ναί, μπαμπᾶ! κατὰ τύχην, ἐδάλαμε τοὺς δύο φακοὺς τὸν ἓνα ἐπάνω στὸν ἄλλο καὶ...

— Κάτι μυστήριον κρύπτεται ἐδῶ, ἀλλὰ ὅα τὸ ἐξηγήσω... Μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτε... κάτι μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτό...

— Τί πράγμα, μπαμπᾶ;

— Ἰσως καμμιὰ μεγάλη ἀνακάλυψις...

Καὶ ὁ διοπτρωπώλης ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν τὰ δύο χαριτωμένα ἀγοράκια του, ὅταν τὰ εἶχεν ἀφίσῃ νὰ τοῦ φυλάγουν τὸ μαγαζί!

Ὁ διοπτρωπώλης αὐτὸς κατοικοῦσεν εἰς τὸ Μιττελβουργόν, πρωτεύουσαν τῆς Ζηλάνδης τῶν Κάτω Χωρῶν. Ὀνομάζετο Ζαχαρίας Χάνσεν κ' ἐξοῦσε μετρίως ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ μικροῦ ἐμπορίου του.

Προσέφησε κατ' ἀρχὰς τοὺς δύο φακοὺς εἰς μικρὰν σανίδα, ἔπειτα τοὺς ἔκαμε κινητοὺς, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τοὺς συμπλησιάζῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ, μὲ σύρματα, τέλος ἐσοφίσθη νὰ τοὺς τοποθετήσῃ εἰς σωλῆνα, διὰ νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ πλάγια τὸ φῶς καὶ... τὸ τηλεσκόπιον ἐφευρέθη!

Τῷ 1589 ὁ Ζαχαρίας Χάνσεν ἐπέφερε καὶ ἄλλας τροποποιήσεις καὶ τὸν νέον ὄργανον ἦτο σχεδὸν τέλειον. Ὁ Ἰακώβος Μέσιος, ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Κέπλερος, ὁ Καρτέσιος, ὁ Νεύτων κτλ. τὸ ἐτέλειοποίησαν κατόπιν ἀκόμη περισσότερον καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν σημερινὴν του τελειότητα. Τὸ περιφημότερον ὄργανον εἶνε τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Ἐρστέλου, κατασκευασθὲν τῷ 1788, εἰς τὸ ὁποῖον οφείλονται αἱ μεγάλες ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις.

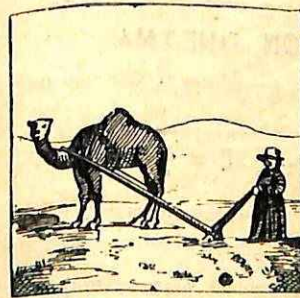
Τοῦ αἱ ἀποτελέσματα εἶχεν ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο φακῶν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν παίζοντα τὰ ἔξυπνα παιδάκια τοῦ διοπτρωπώλου τοῦ Μιττελβουργοῦ!

(Récuteur)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πρωτογενὲς Ἄροτρον

Τὸ ἄροτρον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μακρὸ ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καρφωμένον ἓν ἄλλο, σχηματίζον γωνίαν ὀρθήν. Τὸ πρωτογενὲς αὐτὸ ἔργαλειον σύρεται ἀπὸ μίαν κάμηλον, τὴν ὁποίαν ἔδραγεί μία γυναῖκα. Εἶνε φτωχόγραφία ληφθεῖσα εἰς μίαν τῶν Καναρίων νήσων.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[Ἐσθλήν ὑπὸ Κ. Γ. Μακρό]

ΣΤΕΥ	ΚΑΙ	Ε	ΝΑ
ΜΗ	ΡΕΥ	ΠΙ	Ε

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν ῥητὸν ἐκ τρισάρων λέξεων.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητη-

μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνδεδεμένοι πάντοτε ὑπὸ ἐνὸς δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τῆς λανθασμένης ζωγραφικῆς καὶ τῆς Εφθαρμένης Ἐπιγραφῆς τοῦ 49ου φύλλου

ο') Ὁ τρέχων ἄνθρωπος τῆς εἰκόνος κινεῖ τὰ χέρια του παρα φύσιν, διότι ὅταν προβάλλεται τὸ ἀριστερὸν πόδι, προβάλλεται καὶ τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ ἀνὰ πάλιν. Ἐπομένως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐμπρὸς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι καὶ ἐπίσω τὸ ἀριστερόν.

β') Ἡ ἐπιγραφή λέγει: Ἐν τούτῳ νικά.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ένας τρανός τυρέμπορος σὲ μιά του ἀποθήκη
Πέντε-ἕξη γάτους ἔβαλε νὰ τοῦ φυλάξουν— δι-
[κη-]

Τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρὶ κι' ὅ,τ' εἶχε, ἀπ'
[τὰ ποτιζία]

Καὶ ἀπὸ τότε πιά ποτὲ δὲν τόλμησε ποτίσαι
Μέσα στὴν ἀποθήκη αὐτὴ τὴν πλοῦσια νὰ
[προβάλλη]

Μὰ κάποιος γάτος πείνασε κα' ἔφαγε ἕνα
[κεφάλι,

Ἀπ' τὸ τυρὶ ποῦ... φύλαγε—τὸν κόπο του ὁ
[καίμενος.

Τὸ βλέπει ὁ ἀφέντης τους κι' ἀρπάζει θυμω-
[μένος]

Ἐνα ραβδί καὶ ὅλους τοὺς τοὺς ἀρχινᾷ σὺν
[ξύλο,

—Ἀντὶ νὰ 'βρῇ τὸν ἔνοχο κι' ἐκείνον νὰ
[δείξη—]

Ἀλλὰ κα' οἱ γάτοι θυμώσαν καὶ φρίξαν ἀπ'
[τὸ φίλο]

Κι' οἱ ποντικοὶ δὲν τοῦ ἄφησαν οὔτε κεφα-
[λοῦτι]

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Κριλόφ)

Ἀθανάσιος Διάκος

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἄνοιξις, πτωχὴ καὶ γλυκεῖα βασιλίσ-
σα! παρήλθεν ἡ χαροπὴ βασιλεία σου·
μετὰ τὸ καυστικὸν θέρος, τὸν θρόνον σου
τώρα κατέλαβε τὸ μελαγχολικὸν φθινό-
πωρον. Τὸ στέμμα σου τὸ ἔχον τὸ χρῶ-
μα τῆς ἐλπίδος, ἀντικατέστησε μὲ τὸ ἰ-
δικόν του τὸ σημαῖνον τὴν φθορὰν,
τὴν λύπην...

Τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου σηκω-
μένον ὀλίγον, μὲ ἀφίνει καὶ βλέπω μέ-
ρος τοῦ οὐρανοῦ· χυτῆριον μολύβδου εἰ-
νε σήμερον μὲ τὰ διασκορπισμένα τῆδε
κακέισα σύννεφα, τὰ ὅποια ὀλίγον κατ'
ὀλίγον συμπυκνώνονται ὡς ὁλόκληροι
στραταὶ μὲ τὰ παραδοξότερα καὶ ἰδιο-
τροπότερα τῶν σχημάτων. Καὶ αἰφνης
ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει τὰ ἀτελείωτα δάκρυά
του, κλαίει καὶ αὐτὸς τὴν ἐκθροניתεί-
σαν βασιλίαν σου. ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσει
τόσον κάλλος, τόσην γλυκύτητα...

Κίτρινα ἤρχισαν νὰ σωριάζονται εἰς
τὸν δρόμον τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἀ-
νησυχούν κι' αὐτὰ διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν
τοῦ Βορρᾶ ποῦ ἀλύπητα ἤρχισεν ἤδη νὰ
τὰ παραδέξη...

Χαριτωμένα πτηνὰ, εἰς τὴν προσέγγι-
σιν τῆς βροχῆς ἐσπεύσατε εἰς τὰς φω-
λεάς σας: τίς οἶδε ὁ παγωμένος Βορρᾶς
πόσα μοιρολόγια θὰ σκορπίσῃ εἰς τὴν
εὐτυχισμένην ζωὴν σας...

Ἡ θάλασσα ὡς πλάξ εἶνε τώρα... ἡ
γαλήνη αὐτὴ πόσας ἄραγε τρικυμίας,
πόσας συμφορὰς, πόσας καταστροφὰς
κρύπτει! τὰ κύματά της ὅταν ὑψωμένα
σηματίζουν χαυνόσας ἀβύσσους, πόσα
μνήματα θὰ προσθέσουν ἀκόμη εἰς τὰ
ἄπειρα, τὰ ὅποια ἔχει ὁ βυθὸς τῆς γαλα-
νῆς ἐκτάσεως!... Εἰκὼν πιστὴ τοῦ ἀν-
θρώπου βίου εἶσαι, ὦ φύσις! περι-

κλείεις καὶ σύ, ὡς αὐτός, τόσας γαλή-
νας καὶ τόσας τρικυμίας...

Γλυκεῖα Ἑλπίς

ΣΤΗ ΧΑΡΑ

Χαρά! τῆς νειότης ὁμορφί-
ας, μιᾶς λαμπρῆς παρθένου
σὲ στήθι πονεμένα,
Ἑλπίδα μυστικία.

Στὴ σκοτεινιά τοῦ βίου μας
ὁλόχρυσος ἀστὴρ
τῆς εὐτυχίας ταῖρι
στὴ φλόγα μας δροσιά.

Ἐλα στὴ δόλμα μου καρδιά
παρηγορία νὰ χύσῃς,
μακρὰ τῆς νὰ σκορπίσῃς
τὸν πόνο τὸν πικρό.

Θέλω τὴν ὄψιν σου νὰ ἰδῶ
τὴ ζηλευτὴ μορφιά σου
τὴν ὥρη συντροφιά σου.
τὸ γέλιο τὸ γλυκό.

Θέλω σὲ ἕνα πάντοτε
ἢ σκέψιν σου νὰ φτάνῃ
στ' ὥραϊο μου λιμάνι
ν' ἀράξῃ σιγαλά.

Τσιγγαρέλα

ΕΚ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΜΟΥ

Αἱ μελιχραὶ τῆς δαίλης ὄραι παρήλ-
θον. Τοῦ λυκόφωτος αἱ τελευταὶ φω-
τοσκιάσεις σημαίνουν τῆς ἡμέρας τὴν
δύσιν... Εἰς τὴν φύσιν χύνεται σκότος
ἀπαλόν...

Ἡ δαίλη ἐρχομένη νύξ, μὲ συναντᾷ
ἐπὶ στενῆς ἀτραπῆς, ἀναμέσων τῶν κτη-
μάτων. Γύρω μου ἀλοιούνται οἱ κατὰ-
φντοι ἐκ σταφιδωμένων ἀγρῶν, μὲ τὰς
δισπαρμένους σιλουέττας τῶν κυπαρισ-
σῶν καὶ ἐλαίων. Πέραν εἰς τὴν ἄκραν
λευκόφαιος διαγράφεται ἡ ὀρειοειδὴς
γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ· σκυθρωποὶ ὄγκοι
ὁρέων καὶ λόφων περιστρέφουν τὸ πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν μου μικρὸν τῆς γῆς
τεμάχιον.

ὑπεράνω ἐπὶ τοῦ κυανοῦ στερεώματος
μύλις ἀνακαλύπτει ἐδῶ ἐκεῖ ὀλίγα τρε-
μοσβύνοντα ἀστρα. Ἀφανοὶ αἱ ὑμενό-
πτεροι νυκτερίδες πετοῦν ὑπὲρ τὴν κε-
φαλὴν μου· τοῦ γυῖλλου μόνον τὸ ἠχη-
ρὸν καὶ μονότονον ἦσμα τῆς ἐρημίας
τὴν σιγὴν ταράττει...

Πένθιμος, σιωπηλὴ, πληκτικὴ ἡ εἰ-
κὼν τῆς φύσεως, ὡς ὄγκος βαρὺς καὶ
δυσβάστακτος, ἐπικαθίεται εἰς τὸ στή-
θος μου...

Ἡ νύξ ἀπεκατέστη! ἡ Σελήνη ἀυ-
πνεὶ μακρὰν ἡμῶν. Πληθὺς ἀπειρον ἀ-
στέρων σελαγιζοῦν εἰς τὸν οὐρανόν.
Τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ριπτόμενων εἰς τὴν
γῆν, ἀποσφύρει τῆς ἀθυμίας μου τὸ βά-

ρος... Γλυκυτάτη αἰθρία!... Ἀκολου-
θουμένη ὑπὸ εὐσώμου πιστοῦ κυνός, ἐ-
πιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου...

Μόνωσις

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Μαῦρα κατὰμαυρα σύννεφα ἔχουν σκε-
πάσει τὸν οὐρανὸν καὶ χονδρὲς στάλες βρο-
χῆς κατακυττοῦν τὰ τῆμα τοῦ παρα-
θύρου μου, τὰ δένδρα γέροντες λυπητερά
καὶ παραπονεμένα, καὶ τὰ κυτρινωμένα
φύλλα ἔχουν σκεπάσει τὴν γῆν ὅαν σάβα-
νο... Ἡ βροχὴ ἔγεινε πῶς δυνατὴ, καὶ
γέλια καὶ χαρῶπες φωνὲς παιδιῶν ἀ-
κούονται. Πλησίασα σὺν παραθύρῳ καὶ
κύτταξα μὲ περιέργεια νὰ δῶ ποῖά ἦ-
ταν ποῦ ὑποδεχότανε μὲ τόση χαρὰ τῆς
πρώτης στάλες τοῦ χειμῶνα. Ἐνα παι-
δάκι κατακόκκινο ἀπὸ τὴν χαρὰ του,
ἔτρεχε σὺν δρόμῳ εὐχαριστημένον μὲ τὸν
κρότον ποῦ ἔκαναν οἱ στάλες τῆς βροχῆς
πέφτοντας ἐπάνω στὴν ὁμπρῆτά του...

Λίγο παράμερα ἔστειλε ἕνα ἄλλο παι-
δάκι κατὰχλωμο ὅαν ἕνα φθινοπωρινὸν
φύλλο· ἀπὸ τὰ ξεσχοιμένα ρούχα του
μποροῦσε καθεὶς νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν
τ' ἀπόκληρον τῆς τύχης· δὲν χαιρότανε
τὸ δύστυχο αὐτὸ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χει-
μῶνα. Συχνὰ τὰ μελανισμένα χεῖλιά του
ξεσποῦσαν σ' ἕνα βαρὺ ἀναστεναγμό. Τὸ
παρατηροῦσα μὲ προσοχὴ καὶ σὺν σκοτι-
σμένῳ μυαλῷ μου γεννήθηκε αὐτὴ ἡ ἀπο-
ρία, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ δύο παιδιά ἡ μοῖρα
νὰ φανῇ τόσο ἐνάντια· τὸ ἕνα ἦταν εὐτυ-
χισμένον γιὰτὶ ἔβρεχε, τῆλο δυστυχι-
σμένον· τὸ ἕνα ἦταν ντυμένον μὲ χονδρὰ
τσόχιννα ρουχαλάκια, τὸ ἄλλο μὲ κοινὰ
ῥούχα· τὸ ἕνα εἶχε ὅλες τῆς ἀνάπαυσές
του καὶ τὸ βράδυ ποῦ θὰ γυρῇ σπύρι
του, θὰ κοιμηθῇ σὺν μαλακῷ κρεβάτικι
του καὶ χαρῶπες ὁ νοῦς του θὰ πετάξῃ
σάθω ὄνειρα· τῆλο ὅμως, ἀλλοίμονον,
θὰ ξαπλώσῃ σὺν κρύῳ χῶμα κατὰμαυ-
ρὰ στὴν καλύβη του καὶ ἴσως τὸ δύστυχο
καὶ πεινασμένον... Σ' αὐτὴ τὴν σκέψιν δὲν
κρατήθηκα καὶ ἕνα δάκρυ ἔβρεξε τὰ
μάτια μου.

Πατρίδα Ὀνειρεμένη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κουφιοκεφαλῆς:— Μαμά, δὲς μου μιὰ
πεντάρα.

Μαμά:— Δὲν ἔχω πεντάρα τσακιστὴ.
Κουφιοκεφαλῆς:— Τότε δὲς μου ἀσά-
κιστῃ.

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Κοιμητοῦ.

Ἡ μαμά τοῦ Τοῦτο θὰ φέρῃ στὸν κόσμο
κι' ἄλλο παιδάκι καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Τί θέλεις, Τοῦτο, νὰ σοῦ ἀγοράσω, ἀ-
δελφάκι ἡ ἀδελφούλα;

— Καλλίτερα· θὰ 'θέλω, μαμά, ἕνα ἀε-
ροπλανάκι!

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Ὡληνός

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΓΟΥΣΙΟΣ

(ἐν Χαλκίδι)

Βραβεύθηκε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀῦρα τοῦ Εὐρίπου

Εἰς τὸν 12ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
[Ίδε Διάπλαιν 1911, σελ. 395]

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

9

Ψύχρα ἀρχίζει, ψύχρα κάνει
καὶ τ' ἀρνιά ψηλά ἀπ' τὴν στάνην,
ποῦχαν βγῇ γιὰ νὰ βοσκῇ σου,
'ς τὸ μανδρὶ θὰ νὰ τὰ κλείσουν.

Τρέξε σπῖτι, θὰ νυκτώσῃ
κι' ὅλη ἡ πλάσι θὰ παγώσῃ.
Τρέξε, ὁ δρόμος σὲ ζεσταίνει
κι' ἡ φωτιά σὲ περιμένει.

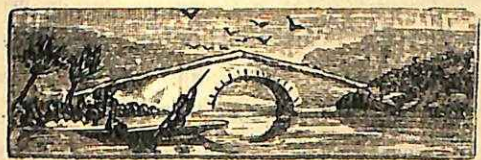
Πῶς ἔσχες τὸ μάθημά σου
τὴν καλλίτερη δουλειά σου;
Σύρε, διάδασε λιγάκι
δίπλα 'ς τὸ κτισμένον τζάκι.

10

Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τὰ κοιμένα
βλέπω κι' ἀνθὴ φουντωμένα:
τὰ χρυσάνθεμα Χρυσίζουσιν
κι' ὁμορφαίνουν καὶ στολίζουν.

Τὸ φθινόπωρο θ' ἀνθίσουν,
λίγες μέρες γιὰ νὰ ζήσουν.
Τί κι' ἂν πάντα τ' ὁμορφαίνουν;
τὰ μαραίνει καὶ πεθαίνουν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Νοεμβρίου 1911

ΑΠΟ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸ Δημοφί-
ρισμα τοῦ 1910 μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν
τῆς καὶ ἡ Μητρικὴ Στοργή. Οἱ ἄλλοι ὁκτώ
ποῦ δὲν ἔστειλαν ἀκόμη, πρέπει νὰ σπεύσουν
διὰ νὰ μὴ μένουν ἔξω ἀπὸ τὸ συμπλέγμα.

«Θὰ κρατήσω τὸ ἴδιον ψευδώνυμον—μοῦ
γράφει ἡ Κρητικοπούλα, — γιὰ νὰ μὴ γάσω
τὴν συνέχειαν τῆς προσωπικότητός μου...
Δὲν μαρέσουν αὐτὲς ἡ ἀλλαγὲς. Γι' ἄλλα
πράγματα ἴσως, ἀλλὰ γιὰ τὰ ψευδώνυμα ὄχι.
Εἶνε σὰ νάλλοι καὶ τὸν ὄνομά μου καὶ τὸν
κύκλον τῆς Διαπλάσεως αὐτὸ εἶνε τὸν ὄνομά μου».

Ποῦ σωστά!

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Αἰματοβόρτη
Ἑλληνικὴ Σημαία. Ἀλλ' ἐπερίμενε νὰ βρα-
βευθῇ διὰ νὰ μοῦ γράψῃς; Ἐπῆλ' ὅτι τώρα
θὰ μ' ἐνθυμήσαι συγγότερα.

«Νὰ ἴδωμε, θὰ εἶμαι τυχερὴ νὰ κερδίσω
τίποτε;» μοῦ γράφει ἡ Θαλασσία Νύμφη.
Ἀλλ' εὐθὺς ἀπέσπασε: «Ἀν καὶ μὴ νομίζῃς
ὅτι προπληρώνω τὴν συνδρομήν μου μὲ τὴν
ἐλπίδα νὰ κερδίσω εἰς τὸ λαγεῖον, ἀλλ' ἐπειδὴ
γνωρίζω πόσον σ' εὐκολύνω πράττουσα τοῦτο,
τὸ ὅποιον εἶθε νὰ ἐπραττον ὅλοι σου οἱ συν-
δρομηταί. Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ.

Ναί, Βασίλει' τῆς Ρώμης, μοῦ ἤρρεσε τὸ
νέον σου ψευδώνυμον. Κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι φέ-
τος θὰ γίνω περισσότεροι νέοι συνδρομηταί,
διότι τὸ νέον μὲς μυθιστόρημα «Πέτρος Ρι-
ονσαί» εἶνε ἐκτάκτως ἐλκυστικὸν καὶ θὰ εἴμπο-
ρῃτε νὰ ξεσπαθώτε εὐκολώτερα. Σ' εὐχαρι-
στοῦ δι' ὅσα γράφεις.

Νὰ τί μοῦ γράφει καὶ ἡ Ἀργυρή, ἡ ὁποία
ἦτο δέκα μέρες ἀρρωστή ἀπὸ γαστρίκην καὶ
δύο σχεδὸν μῆνας ἀπὸ... τεμπελιάς: «Ὅταν
εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ νέου σου μυθιστορήματος
καὶ εἰδὼς τὰ περὶ «Πέτρος Ριονσαί», ἐ-
πληθύνον ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς καὶ δὲν βλέπω
τὴν ὥραν πότε νὰ γράψω τὸ νέον ἔτος. Καὶ ὁ
μικρὸς μου ἐπίσης ἀδελφός, ποῦ ἄρχισε τώρα
νὰ διαβάξῃ τὰ μικρὰ σου διηγήματα καὶ νομί-
ζει πῶς καὶ ἐγὼ εἶμι, μοῦ ἔπρεπε ταῦτά νὰ
μοῦ λέγῃ ὅτι θὰ διαβάξῃ καὶ τὸ νέον μυθι-
στόρημα ποῦ θὰ βάλῃς. Πρὶν ἀρχίσῃ βλέπετε,
ὁ «Πέτρος Ριονσαί» ἀπέκτησε φίλους...

Κατὰ λάθος, Ὡλὴν, εἰς τὴν προηγουμένην
συνέχειαν τοῦ «Περασέν» ἐτέθη ἡ ὑπογραφή
Κίμων Ἀλκίδης ἀντὶ τοῦ Ἰ. Ξενοπούλου. Τοῦ
«Πέτρος Ριονσαί» δὲν σὰς διηγήθην τὴν ὑπο-
θεσιν παρὰ ἄλλης—μέρες διὰ νὰ λάβετε κά-
ποιαν ἰδέαν. Εἶνε δυνατόν νὰ συνοψισθῇ εἰς
ὀλίγας γραμμὰς ἕνα τόσῳ μεγάλον καὶ πολὺ-
πλοκον μυθιστόρημα;

Ἡ Δουκίσσα τοῦ Δαντικὸν καὶ ἡ Ἐξόρι-
στος Ἀνδρὶς μοῦ γράφουν μαζί διὰ νὰ μοῦ ἐκ-
φράσουν τὴν χαρὰν ἰσὺν διὰ τὴν νέαν των φι-
λίαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των διότι ἐξ αἰ-
τίας μου ἐγνωρίσθησαν καὶ συνεδέθησαν. Τί
ὥραϊον καὶ τευφερόν γραμματάκι!

Τὸ Δημοφίρισμα ποῦ εἶνε, Κυρία Παπα-
διά, ἦτο τὸν ψευδώνυμον τοῦ 1910. Τώρα θὰ
γίγῃ τὸ προκηρυχθέν τὸν ψευδώνυμον τοῦ 1911,
καὶ εὐθὺς πάλιν θὰ προκηρυχθῇ τὸν ψευδώνυ-
μον τοῦ 1912. Τὰ βλέπετε κοντὰ—κοντὰ,
ἀλλὰ δὲν γίνεται πέρα ἕνα τὸν χρόνον. Μό-
νον ποῦ ἀρχίσαν νὰ δημοσιευθῶν ταπεινέ-
σματα τοῦ περυσίου.—Ὁ θεὸς σου δὲν ἔχει
καὶ τόσο ἄδικον. Ὅχι διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ
αἰσθανθῇ καὶ ἕνα παιδί μεγαλουργίαν, ἀλλὰ
διότι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἶνε φυσικώτερα
τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς φαιδρότητας.

Τὸ ἐμάντευσα, Κραυγὴ Νίκης, ὅτι ἐξ αἰ-
τίας τῶν πολλῶν μαθημάτων εἶχες νὰ μοῦ
γράψῃς τόσον καιρόν. Ὅταν εἶνε μὴ μαλ' ἑ-
τρία τοῦ Γυμνασίου καὶ κάμνη ἀπέξω πόλιν
καὶ ζωγραφικήν, δὲν εὐκαιρεῖ βέβαια πόλιν.

Ἐν τούτοις ἐπωφελῶ ἀπὸ τὰ ἔκτακτα καὶ
γράφω μοῦ ἐνῆστε.

Ἀπὸ μίαν ὥραιότην ἐπιστολὴν τοῦ Κα-
λοῦ Σαμαρείου, τὴν ὁποίαν λυποῦμαι ποῦ
δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ δημοσιεύω
ὁλόκληρον, ἀποσπᾷ τὰ ἑξῆς: «Τὸ περιοδικόν
σου ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πρῶτον ἐφόδιον πάσης
Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας. Ἐθνικὴ ἀναγέννη-
σις τότε μόνον πρέπει νὰ ἐλπίζεται, ὅταν οἱ
ἰθύνοντες τὰ τοῦ Κράτους φροντίσουν νὰ ἐφο-
διάσουν διὰ πνευματικῶν δώρων, οἷα σὺ προσ-
φέρεις, τὰς ἀπαλὰς ἑλληνικὰς ψυχὰς... Με-
ρικοὶ στενοκέφαλοι ἰσχυρίζονται, ὅτι τὸ περι-
οδικόν σου εἶνε μόνον διὰ νήπια. Ἐκπλήττο-
μαι ὅταν τοὺς ἀκούω, διότι ἐγὼ πλησιάζω εἰς
τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου καὶ ἀναγινώ-
σκω πάντοτε μετὰ μεγάλης ὠφελείας τὸ ἔργον
σου, οὐδέποτε δὲ θὰ παύσω νὰ γαπῶ καὶ νὰ
ἐκτιμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν προσφιλεῖ μου Διά-
πλαιν καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος νὰ παρακο-
λουθῶ τὴν ὕλην καὶ τὰς προόδους τῆς. Αὐτὰ
μοῦ γράφει νέος δεκαεννιάετος, ἀνεπτυγμένος,
ἀγγλομαθής, μὲ δίπλωμα στενογράφου καὶ μὲ
λαμπρὰν θέσιν εἰς ἐμπορικὸν γραφεῖον, ὁμο-
λογῶν ὅτι τὴν προόδον του τὴν οφείλει κατὰ
μέγα μέρος εἰς τὸ περιοδικόν τοῦτο, τὸ ὅποιον
τῷ ἐνέπνευσε «φιλοτιμίαν καὶ ἐρωτα πρὸς πᾶν
γρήσμον καὶ ὥραιον».

Μὲ τὸ ἴδιον πνεῦμα μοῦ γράφει σήμερον καὶ
ἡ Ἠχώ τῆς Καρδίας: «Ἡ Διαπλάσις εἶνε ἡ
καλὴ φίλη τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ποῦ
μοῦ χάρισε μὲ τόση γενναϊοδωρὰ ἄμετρες φο-
ρὲς τὴν συντροφιά της καὶ τὰς συμβουλὰς της.
Δὲν τὸ λησμονῶ. Καὶ τὴν ἀκόμη ποῦ μεγα-
λῶσα, μ' εὐχαρίστει, μὲ διασκεδάζει καὶ μὲ
κάνει νὰ ξεχνῶ ὅταν καμμιὰ φορὰ θέλω καὶ
ἐγὼ κατὰ νὰ ξεχάσω».

Τέτοιον βιβλίον δὲν γνωρίζω κανὲν εἰς τὴν
γλῶσσάν μας, Τέλλε Ἄγρα. Βεβαίως εἴμπο-
ρεῖς νὰ λύσῃς καὶ τὰς ἰδικὰς σου Ἀσκήσεις. (Ναὶ
μὲν τὰ εἶδη τῶν Ἀσκήσεων εἶνε πολλὰ (ἔνω
τῶν 20) καὶ οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιτρέ-
πουν μόνον 15, ἀλλ' εἴμπορεῖ ὁ διαγωνιζόμε-
νος νὰ ἐκλέξῃ τὰ κυριώτερα τὰ καλλίτερα καὶ
ἐκείνα εἰς τὰ ὅποια ἰδιαίτερως εὐδοκίμει.

Σοῦ ἔστειλα τετράδια, Ρεζεντά. Τὸ γράμμα
σου μοῦ ὑπερήρκε. Ἄς ἐκπείσωμεν ἐν τὸ
καλοκαίρι θὰ σχηματισθῇ πάλιν ὁ ὥραιος κύ-
κλος εἰς τὰς Καλῆμας.

Ποῦ ὥραϊα ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐ-
τὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μπαρουτοκα-
πανισμένη Γαλανόλευκη, Α. Γ. (ὥραϊον τὸ
ψευδώνυμον ποῦ θὰ πάρῃς) Νέκλε, Ἀργιο-
λούλουδο (ποῦ μεγαλύνουν τὰ μαλλιά του)
Ἑλληνικὴ Δόξα καὶ Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνο-
δεύεται ἀπὸ τὸν ἀντιτίμον ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς προ-
τάσεις προτάσεις ἑκάστου φύλλου ἑκατὰ 25.
Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλου 5

